

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 403.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Lex cruenta ac nidorulenta sacrificia in atrio ac prærentis sanctuario velis fieri iubebat: panes autem mensa ea intus excipiebat, quam à veteri populo conspici nefas erat. Quo è numero ipse es, qui veritatem in Lege occultatam, ac nunc declaratam minimè cognouisti.

Thaumasio. 402.

Solitaria secessio mediocrem mihi scientiam adiunxit. Nam qui in mediis tumultibus versatur, ac cælestium rerum scientiam adipisci qui studet, illud ignorat, id quod inter spinas feritur ab illis præfocari: atque eum, qui otium non agit, Dei cognitionem consequi minimè posse.

Isidoro Diacono. 403.

Et pictores, & textores qui fericas pelliculas expoliunt, multis coloribus ac filis opera sua variare consueverunt, vt perfectam imaginem, aut omnibus partibus absolutam vestem reddant. Eodémque modo progressus Deo gratus haudquaquam simplex vníusque modi est. Omnes enim virtutes ad perfectionem requirit. Quamobrem ciborum ieiunium nihil iis vtilitatis affert, qui omnibus sensibus minimè ieiunent. Nam qui in agone certat, ab omnibus se abstinet.

Theodosio Diacono. 404.

Quemadmodum virginitatem colente natura partus Domini exitit, nec incarnationis progressus castitati decrementi quicquam attulit: Eodem modo clauso atque obsignato monumento Resurrectio contigit. Dei enim humanitate induti vtrunque est.

Eidem. 405.

Rerum earum quæ naturam superant, à natura petitas demonstrationes quærere minimè oportet. Nam et si Verbum caro vera factum est: at non homo duntaxat

αἵματα, καὶ τὰς κνίσας ἐν τῇ αὐτῇ
καὶ τοῖς προσκνητοῖς τῶ ἀγιάματος
ὁ νόμος ἐκέλευσε γίνεσθαι. πρὸς ἄρ-
τους δὲ ἢ ἔσω ἐδέχεται τρεῖς πεζα, ἢ τῶ
παλαιῶ ἀθέατος λαῶ, ὧν εἰς ὑπάρχει ^{ἰπάρχει.}
αὐτὸς, ὁ τίτλ' ἐν τῶ νόμῳ κρυπτομένην,
χὶ νῦν δεδηλωμένην ἀλήθειαν μὴ γινέσθαι.

Θαυμάσιον. υβ.

Ἐμοὶ τίτλ' μετρίαν εἶδισιν ἢ χατα-
μόνας προσέθηκεν ἀναγώρησις. ὁ γὰρ
ἐν μέσσοις θορύβων σφειρόμενος, καὶ γινώ-
σκει τὰ ἔθνη βλαβέμενος, λελήθει, ὅ-
τι τὸ ἐν ἀκάνθαις σφειρόμενος, ὑπὸ ἐ-
κείνων συμπνίγεται, καὶ ὁ μὴ χολά-
σας, θεὸν γινώσκει δ' διώταται.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. υγ.

Καὶ ζωγράφοι καὶ ὑφάνται, οἱ τοὺς
σφαιρῶν ὑμῶν ἐξέργαζόμενοι, πολλοὺς
χρόμασι τε καὶ νήμασι τὰς εἰματαὺς
τεχνουργίας ποιικίλλουσιν, εἰς τελείας
εἰκόνας, ἢ ἐδότητος ἐκτελήρωσιν. καὶ
ἢ χ' ἢ θεὸν προσομοιοῦν. ὅτι ἐστὶ μονοει-
δής. πασῶν γὰρ δ' εἶται τῶ ἀρετῶν
εἰς τελείωσιν. ἔδεν οὖν νησεία βρω-
μάτων ὀνίνησι τὸς μὴ πάσους νησέω-
ντας ἀποθήσειν. ὁ γὰρ ἀγωνιζόμε-
νος, πάντα ἐγκρατεύεται.

Θεοδοσίῳ Διακόνῳ. υδ.

Ὡς ἂν παρθενεύσης τῆς φύσεως ὁ
τόκος τῶ κυρίου γενήσεται, καὶ ἡ προ-
δοξία τῆς σαρκώσεως τῆ ἀγνεία μείωσιν
ὅτι ἐποίησεν. ἔτως ἐσφραγισμένῳ τοῦ
μνήματος ἡ ἀμάσασις γέγονε. θεὸς γὰρ
ἐνανθρωπήσας τὰ ἀμφοτέρω.

Τῶ αὐτῷ. υε.

Οὐκ ἔστι φυσικὸς ἀποδείξει τῶ ὑ-
πὸ φύσιν ζῆτιν. εἰ γὰρ καὶ σὰρξ ἀ-
ληθὴς ὁ λόγος γενήσεται, ἀλλ' οὐ φι-
λὸς ἄνθρωπος ὁ Χριστός. ἐνανθρωπήσας
δὲ,